

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 395/2025-39

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavných sťažnostiach sťažovateľov 1. [REDACTED], narodeného [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného JUDr. Jaroslavom Málkom, advokátom, Kraskova 2, Bratislava, a 2. [REDACTED], narodeného [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného JUDr. Jurajom Gavalcom, advokátom, Piešťanská 3, Trnava, proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5Tpo/300/2025 z 10. apríla 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5Tpo/300/2025 z 10. apríla 2025 **bolo porušené** základné právo sťažovateľov podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 8 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd.
2. Uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5Tpo/300/2025 z 10. apríla 2025 **zrušuje** a **v e c v r a c i a** Krajskému súdu v Trnave na ďalšie konanie.
3. Krajský súd v Trnave **je povinný** nahradiť sťažovateľom trovy konania, a to sťažovateľovi 2 [REDACTED] **949,17 eur** a sťažovateľovi 1 [REDACTED] **1 157,52 eur** a zaplatiť ich právny zástupcom sťažovateľov do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľov **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia, ktorých ústavné sťažnosti boli ústavnému súdu doručené 20. mája 2025 a 23. mája 2025 a ktoré boli spojené na spoločné konanie uznesením ústavného súdu sp. zn. PLs. ÚS 38/2025 z 11. júna 2025, sa domáhajú vyslovenia porušenia svojich základných práv zaručených čl. 17

ods. 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a tiež čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práv zaručených čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením krajského súdu sp. zn. 5Tpo/300/2025 z 10. apríla 2025. Ústavnému súdu zároveň navrhujú, aby namietané uznesenie krajského súdu zrušil a vrátil mu vec sťažovateľov na nové konanie a rozhodnutie, rozhodol o prepustení sťažovateľov z väzby a priznal im náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľom bolo uznesením vyšetrovateľa Policajného zboru Okresného riaditeľstva Policajného zboru Dunajská Streda (ďalej len „OR PZ Dunajská Streda“) ČVS: ORP-167/2-VYS-DS-2025 z 2. apríla 2025 vznesené obvinenie za prečin a zločin nedovoleného ozbrojovania a tiež prečin krádeže, ktorých sa mali dopustiť odcudzením strelnej zbrane, streliva a ďalších súčastí z osobného motorového vozidla poškodenej osoby s pokusom previesť tieto do Českej republiky na účel ich odpredaja. Okresný súd Dunajská Streda návrhu príslušného prokurátora na vzatie sťažovateľov do väzby uznesením sp. zn. 18Tp/16/2025 z 5. apríla 2025 (ďalej len „prvostupňové väzobné rozhodnutie“) nevyhoviel a sťažovateľov do väzby nevzal. O sťažnosti prokurátora podanej proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu krajský súd rozhodol namietaným uznesením, ktorým napadnuté rozhodnutie zrušil a rozhodol o vzatí sťažovateľov do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a súčasne o nenahradení ich väzby miernejšími alternatívnymi opatreniami.

II.

Argumentácia sťažovateľov

3. V ústavnej sťažnosti sťažovatelia uvádzajú, že už uznesením vyšetrovateľa OR PZ Dunajská Streda sp. zn. ČVS: ORP-167/2-VYS-DS-2025 z 24. marca 2025 bolo začaté trestné stíhanie vo veci prečinu a zločinu nedovoleného ozbrojovania a tiež prečinu krádeže. Sťažovatelia poukazujú na obsah spisového materiálu v označenej trestnej veci, v ktorom sa nachádza úradný záznam Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave (ďalej len „KR PZ Bratislava“) z 1. apríla 2025, v ktorom je uvedené, že operatívnou cestou bola 31. marca 2025 získaná informácia ku skutku krádeže strelnej zbrane s príslušenstvom v okrese Dunajská Streda, ktorú mal odcudziť sťažovateľ 1, ktorý by mal zbraň a príslušenstvo vyviezť do Českej republiky, pričom preverením tejto informácie na OR PZ Dunajská Streda bolo potvrdené, že ku krádeži takejto strelnej zbrane a príslušenstva naozaj došlo, a to 24. marca 2025. Objasňujú, že boli 1. apríla 2025 na hraniciach s Českou republikou v rámci služobného zákroku vykonaného políciou v súčinnosti s príslušníkmi Finančnej správy zastavení, pričom zbraň s príslušenstvom bola nájdená v motorovom vozidle a následne zaistená vyšetrovateľom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Skalica, ktorý po výsluchu sťažovateľov v postavení podozrivých postúpil vec vyšetrovateľovi OR PZ Dunajská Streda.

4. Prezентujúc skutkové okolnosti svojej veci a judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (R 47/2013 a tiež rozhodnutie sp. zn. 5Tdo 47/2010 zo 16. decembra 2010), sťažovatelia argumentujú, že ak mala polícia k dispozícii relevantné poznatky o podozrení zo spáchania konkrétnej trestnej činnosti, dokonca konkrétnym podozrivým páchatelom, a týmito informáciami disponovala v dostatočnom časovom predstihu, bolo povinnosťou orgánov činných v trestnom

konaní postupovať pri zaistení predmetnej strelnej zbrane a príslušenstva podľa Trestného poriadku. Dôvodia tak, že dôkazy v ich trestnej veci boli získané nezákonným spôsobom, keď polícia mala, ale nepostupovala na základe príkazu na prehliadku motorového vozidla vydaného v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku. Jediným dôkazom, ktorý podľa sťažovateľov ostal orgánom činným v trestnom konaní k dispozícii, sú výpovede sťažovateľov (kde sa k spáchaniu trestnej činnosti priznávajú) v pozícii podozrivých, ktoré boli uskutočnené bezprostredne po zadržení a obmedzení ich osobnej slobody. Takúto výpoveď podľa sťažovateľov nemožno považovať za dôkaz odôvodňujúci takú mieru podozrenia zo spáchania trestného činu, ktorá je potrebná pre rozhodnutie o vzatí do väzby. Podľa sťažovateľov tak existujú závažné pochybnosti o naplnení jednej z materiálnych podmienok väzby, ktorou je dôvodnosť vedeného trestného stíhania, resp. dôvodnosť podozrenia zo spáchania trestnej činnosti vo vzťahu k osobám sťažovateľov.

5. Sťažovatelia v postupe krajského súdu, ktorý napriek uvedeným skutočnostiam rozhodol o ich vzatí do väzby, vidia porušenie všetkých označených práv.

III.

Vyjadrenia krajského súdu a replika sťažovateľov

III.1. Vyjadrenie krajského súdu:

6. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 395/2025-22 z 1. júla 2025 prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľov na ďalšie konanie v rozsahu namietaných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 8 ods. 2 listiny. V súvislosti s vecným prerokovaním ústavnej sťažnosti vyzval ústavný súd 7. júla 2025 predsedníčku krajského súdu na vyjadrenie sa k vecnej stránke ústavnej sťažnosti. Na výzvu ústavného súdu reagovala podpredsedníčka krajského súdu podaním sp. zn. Spr 340/2025 z 11. júla 2025 prostredníctvom vyjadrenia predsedníčky senátu, ktorá odmietla opodstatnenosť námietok sťažovateľov prezentovaných v odôvodnení ich ústavnej sťažnosti. Poukázala pritom na relevantné časti odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu, kde akcentovala predovšetkým argumentáciu, podľa ktorej úlohou súdu rozhodujúceho o väzbe nie je na rozdiel od súdu rozhodujúceho o merite veci, konečné zhodnotenie zákonnosti zabezpečených dôkazov. Bola toho názoru, že dovtedajšie výsledky vykonaného dokazovania dostatočne podporovali záver o podozrení zo spáchania vyšetrovaného skutku sťažovateľmi, kde podľa jej vyjadrenia sa toto neopieralo len o výsledky zaisťovacích úkonov, ale aj o výpovede oboch sťažovateľov podané v postavení podozrivých. K otázke zákonnosti zabezpečených dôkazov argumentovala, že postup polície pri dotknutom zaisťovacom úkone nevykazuje snahu konať v zlom úmysle a ani snahu obchádzať zákon. V konkrétnej dôvodila, že polícia nemala vedomosť o konkrétnom motorovom vozidle, v ktorom by mala byť inkriminovaná zbraň prevážaná do Českej republiky a nedisponovala ani opisom podozrivých osôb, preto nebolo opodstatnené postupovať podľa ustanovení Trestného poriadku a k zaisteniu zbrane došlo napokon až vyšetrovateľom pri ohliadke miesta činu.

III.2. Replika sťažovateľov:

7. Sťažovateľ 1 na vyjadrenie krajského súdu reagoval vo svojej replike doručenej ústavnému súdu 11. októbra 2025. V obsahu repliky zotrval na dôvodoch podanej ústavnej sťažnosti, kde túto podporil podrobnejšou argumentáciou, v ktorej popísal skutkové okolnosti týkajúce sa sporného

zaistenia dôkazov (odcudzenej strelnej zbrane a ďalších súčastí). Dôvodil, že policajti KR PZ Bratislava získali operatívnu informáciu o krádeži špecifikovanej strelnej zbrane v okrese Dunajská Streda práve osobou sťažovateľa 1 už 31. marca 2025, pričom túto informáciu si overovali a bola im potvrdená zo strany OR PZ Dunajská Streda. V uvedenom čase bola teda stotožnená osoba sťažovateľa 1, ktorý sa mal uvedenej krádeže dopustiť. Sťažovateľ 1 ďalej objasnil, že obsah inej písomnosti (úradného záznamu) svedčí o tom, že sa 1. apríla 2025 v doobedňajších hodinách uskutočnila súčinnosť porada príslušníkov polície a pracovníkov finančnej správy, ktorí boli požiadaní o poskytnutie súčinnosti. Následne po taktickom rozmiestnení príslušníkov polície a finančnej správy došlo príslušníkmi finančnej správy k zastaveniu a kontrole konkrétneho motorového vozidla ako jediného z mnohých, ktoré týmto konkrétnym miestom a v danom konkrétnom čase prechádzali, sťažovateľovi 1 a tiež sťažovateľovi 2 boli nasadené putá, následne bolo prezreté celé motorové vozidlo a vyložený celý obsah batožinového priestoru, pričom po týchto udalostiach sa mal na miesto dostaviť vyšetrovateľ, ktorý zrealizoval obhliadku miesta činu, pri ktorej došlo k zaisteniu štrnástich stôp (medzi nimi aj strelnej zbrane). Podľa sťažovateľa 1 uvedené súvislosti svedčia jednoznačne o tom, že k zaisteniu dôkazného materiálu nedošlo zákonným spôsobom. Sťažovateľ 1 namietal, že zo strany príslušníkov uskutočňujúcich služobný zákrok nebol nijako poučený o svojich právach pri prvom a ani pri žiadnom z nasledujúcich úkonov, pričom vyšetrovateľ sa na miesto dostavil s odstupom viac ako dve hodiny po zastavení motorového vozidla a obhliadku miesta činu a zaistenie vecí vykonal až po tom, čo boli tieto vybraté z motorového vozidla počas popísaného služobného zákroku. V závere opätovne zdôraznil, že v okolnostiach, keď existovalo podozrenie proti jeho osobe, malo k prehliadke motorového vozidla a k zaisteniu vecí dôležitých pre trestné konanie dôjsť len na základe príkazu podľa § 101 ods. 1 a 2 Trestného poriadku, pričom k vydaniu a udeleniu takéhoto príkazu mohlo dôjsť aj dodatočne.

8. Sťažovateľ 2 možnosť zaujať stanovisko k vyjadreniu krajského súdu v určenej lehote nevyužil.

9. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vec prejednal a rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania, keďže na základe obsahu podaní dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

10. Obsahom ústavnej sťažnosti sťažovateľov je uplatnená námietka porušenia ich označených práv, ku ktorému malo dôjsť pred krajským súdom pri rozhodovaní o ich osobnej slobode, konkrétne pri rozhodovaní o vzatí sťažovateľov do väzby. Sťažovatelia prednášajú argumentáciu, v ktorej spochybňujú danosť jednej z materiálnych podmienok väzby, ktorou je existencia dôvodného podozrenia zo spáchania vyšetrovanej trestnej činnosti osobami sťažovateľov, kde spochybňujú zákonnosť dôkazov, o ktoré sa splnenie tejto čiastkovej podmienky v ich trestnej veci opiera.

11. Základné právo na osobnú slobodu je rámcované čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, podľa ktorých osobu možno do väzby vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Z ústavy vyplýva, že každé obmedzenie osobnej slobody väzbou môže nastať len z dôvodov ustanovených zákonom. Preto úprava obsiahnutá v Trestnom poriadku je integrálnou súčasťou ústavným rámcem zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 315/06).

12. Obsahom základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy je aj oprávnenie trestne stíhanej osoby, aby súd rozhodujúci o jej väzbe skúmal významné skutočnosti pre a proti väzbe, pričom ak sa rozhodne trestne stíhanú osobu do väzby vziať alebo ju v nej ďalej držať, aby boli takéto rozhodnutia založené na konkrétnych skutočnostiach, a nie na abstraktnej úvahe (IV. ÚS 207/07, III. ÚS 115/08). Z judikatúry ústavného súdu (III. ÚS 417/2011) vyplýva, že pri rozhodovaní o väzbe musia byť súčasne splnené formálne predpoklady väzby, musí existovať uznesenie o vznesení obvinenia a materiálne predpoklady väzby, t. j. musia existovať skutočnosti osvedčujúce kvalifikované podozrenie, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný a má znaky trestného činu a že sa obvinený trestného činu dopustil. Okrem toho musí súčasne existovať niektorý z väzobných dôvodov uvedených v § 71 Trestného poriadku.

13. Pokiaľ ide o otázku zaist'ovania dôkazov prostredníctvom prehliadky motorového vozidla, už v minulosti ústavný súd upozornil, že prehliadka dopravného prostriedku vykonávaná na základe Trestného poriadku, konkrétne podľa § 101 Trestného poriadku (prehliadka iných priestorov) má v porovnaní s prehliadkou dopravného prostriedku vykonávanou podľa zákona o Policajnom zbore prísnejší režim a poskytuje väčšie garancie ochrany základných práv a slobôd pre dotknutú osobu (pozri sp. zn. II. ÚS 299/2024). Z judikatúry najvyššieho súdu (pozri napr. rozsudok sp. zn. 3 Tdo 11/2013 z 23. mája 2013) vyplýva, že vzhľadom na väčší objem práv zaručených Trestným poriadkom oproti zákonu o Policajnom zbore je polícia v prípade existencie konkrétneho podozrenia zo spáchania trestného činu povinná postupovať vždy podľa Trestného poriadku, ktorý zároveň umožňuje vykonať prehliadku dopravného prostriedku vo väčšom rozsahu v porovnaní s prehliadkou podľa zákona o Policajnom zbore.

14. Z predložených príloh ústavnej sťažnosti je zjavné, že už 24. marca 2025 bolo uznesením vyšetrovateľa OR PZ Dunajská Streda pod ČVS: ORP-167/2-VYS-DS-2025 začaté trestné stíhanie vo veci trestných činov nedovoleného ozbrojovania a krádeže, ku ktorej malo dôjsť 24. marca 2025 v meste Dunajská Streda odcudzením strelnej zbrane, streliva a ďalších súčastí z priestorov osobného motorového vozidla poškodenej osoby. Následne iná policajná zložka, a to policajti odboru kriminálnej polície KR PZ Bratislava, získali operatívnu cestou 31. marca 2025 informáciu, že sťažovateľ 1 mal odcudziť dotknutú strelnú zbraň a príslušenstvo, pričom má v úmysle tieto vyviezť 1. apríla 2025 do Českej republiky na nestotožnenom motorovom vozidle. Táto operatívna informácia bola policajtmí KR PZ Bratislava preverovaná v odbore kriminálnej polície OR PZ Dunajská Streda, kde im bolo potvrdené spáchanie trestnej činnosti krádeže strelnej zbrane a jej súčastí, pre ktorú trestnú činnosť už bolo začaté trestné stíhanie vo veci uznesením vyšetrovateľa OR PZ Dunajská Streda ČVS: ORP-167/2-VYS-DS-2025 z 24. marca 2025. Na to bola 1. apríla 2024 policajtmí KR PZ Bratislava v súčinnosti s príslušníkmi Finančnej správy zrealizovaná akcia, počas ktorej boli obaja sťažovatelia nachádzajúci sa v osobnom motorovom vozidle pohybujúcim sa v smere jazdy z Bratislavy do Českej republiky zastavení, „vozidlo prezreté pracovníkmi OPFS s pozitívnym výsledkom na dlhú strelnú zbraň Blaser R8 cal 9,3x62 č. R/107347 a príslušenstvo ako tlmíč, rôzne druhy optiky, nočné videnie a iné“. Po takomto prehľadaní vozidla nasledovala obhliadka miesta činu, ktorú v uvedený deň vykonal vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru Skalica, ktorý špecifikovanú

strelnú zbraň a ostatné súčasti zaistil ako stopy, pričom tiež uznesením z 1. apríla 2025 pod sp. zn. ORP-81/1-VYS-SI-2025 začal trestné stíhanie pre trestné činy nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami a zároveň vypočul sťažovateľov v postavení podozrivých, pričom sa títo k spáchaniu trestnej činnosti priznali. Po odstúpení veci vyšetrovateľovi OR PZ Dunajská Streda tento pod sp. zn. ČVS: ORP-167/2-VYS-DS-2025 uznesením z 2. apríla 2025 vzniesol sťažovateľom obvinenie pre trestné činy nedovoleného ozbrojovania a krádeže, pričom sťažovatelia, ktorí boli v uvedený deň vypočutí ako obvinení odmietli vo veci vypovedať.

15. Zo skutkových okolností veci popísaných v predchádzajúcom bode odôvodnenia tohto rozhodnutia jasne vyplýva, že v trestnej veci sťažovateľov bolo začaté trestné stíhanie ešte pred tým, ako bola zrealizovaná akcia KR PZ Bratislava zameraná na „zaistenie“ odcudzenej zbrane a jej súčastí. Takisto je zrejmé, že policajná zložka, ktorá túto akciu pripravila a zrealizovala, mala o tejto skutočnosti vedomosť, pričom súčasne disponovala informáciou stotožňujúcou osobu sťažovateľa 1 ako podozrivého páchatel'a dotknutej trestnej činnosti. Podmienky predpokladané ustálenou judikatúrou, ktorá v prípadoch existencie konkrétneho podozrenia zo spáchania trestného činu vyžaduje použiť k prehliadke dopravného prostriedku postup podľa Trestného poriadku, boli teda naplnené. Či už vedome alebo nevedome, zo strany príslušníkov policajnej zložky KR PZ Bratislava došlo k obídniu Trestného poriadku, ktorý pre vykonanie prehliadky iného priestoru (osobného motorového vozidla) vyžaduje príkaz na prehliadku iných priestorov, ktorý je oprávnený vydať v predsúdnom konaní sudca pre prípravné konanie konajúci na návrh prokurátora, pričom bez príkazu môže policajt vykonať prehliadku iných priestorov alebo pozemkov len vtedy, ak príkaz nemožno dosiahnuť vopred a vec neznesie odklad alebo ak ide o osobu pristihnutú pri trestnom čine alebo o osobu, na ktorú bol vydaný príkaz na zatknutie, alebo o prenasledovanú osobu, ktorá sa ukrýva v týchto priestoroch, avšak policajt je povinný si bez meškania, najneskôr do 24 hodín, dodatočne vyžiadať súhlas orgánu, ktorý je oprávnený vydať príkaz a v prípravnom konaní je tak povinný urobiť prostredníctvom prokurátora. Či už polícia mala alebo nemala vedomosť o totožnosti motorového vozidla, ktoré sťažovatelia nakoniec použili na prevoz odcudzenej streleckej výzbroje, vzhľadom na popísané skutkové okolnosti, bola povinná postupovať podľa ustanovení Trestného poriadku, ktoré umožňujú riešiť aj situáciu, na ktorú sa odvoláva namietané uznesenie krajského súdu, t. j. že polícia o totožnosti vozidla vedomosť nemala. Za takýchto okolností by bolo možné použiť postup predpokladaný Trestným poriadkom, ktorý umožňuje obstaranie príkazu dodatočne v predpísanej lehote. Namiesto toho však polícia pre vykonanie prehliadky vozidla vedúcej k nájdeniu vecí dôležitých pre trestné konanie zvolila služobný zákrok realizovaný podľa zákona o Policajnom zbore a podľa zákona č. 35/2019 Z. z. o finančnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

16. Ústavný súd v takomto postupe polície, ktorý bol namietaným uznesením krajského súdu aprobeovaný ako regulárny postup, vidí ústavne relevantný rozpor s namietanými referenčnými normami. Nezákonnosť spôsobu získania dotknutých dôkazov neumožňuje, aby boli použité v trestnom konaní, a to z toho dôvodu, že by takýto postup umožňoval svojvôľu a nezákonnosť. Poukazuje na teóriu tzv. ovocia (plodov) z otráveného stromu, ktorá sa vzťahuje na úkony vážne zasahujúce do základných práv a slobôd občana. Táto doktrína majúca pôvod v prostredí *common law* akcentuje, že z dlhodobého hľadiska má uznanie nezákonných dôkazov pochádzajúcich z úkonov vážne zasahujúcich do základných práv a slobôd dotknutých osôb koroziívny účinok na systém trestného súdnictva, čoho dôsledkom by bolo ohrozenie integrity súdneho procesu

a zneuctenie výkonu spravodlivosti. Doktrína sa pritom etablovala aj v judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva (obdobne pozri sp. zn. III. ÚS 561/2021), kde tento judikuje, že v každej veci je potrebné hodnotiť spôsob získania dôkazu, ako aj závažnosť spáchaného činu, inak povedané, prípustnosť „problematického dôkazu“ môže byť vyvážená len záujmom na potrestaní páchatel'a závažného trestného činu. Aj v takýchto prípadoch však existujú typy dôkazov, ktoré nie sú za žiadnych okolností akceptovateľné, pričom je dôležité, aby, ak sa použijú, ich úloha nebola v konaní zásadná a kľúčová. Podstatné teda je, že všetky dôkazy, ktoré boli získané nezákonne, musia byť vylúčené, pričom nie je prípustné ani využitie ďalších dôkazov, ktoré boli získané priamo alebo nepriamo, ako výsledok nezákonného zatknutia, prehliadky, výsluchu a pod. (obdobne pozri sp. zn. II. ÚS 828/2016). Využitie takýchto dôkazov je síce vo výnimočných prípadoch možné, no nesmie ísť o dôkazy nosné. V prípade sťažovateľov však ústavný súd nevezhliadol možnosť od tejto doktríny ustúpiť, a to predovšetkým s ohľadom na skutočnosť, že výsledok nezákonnej prehliadky, teda dôkazy ňou získané majú povahu kľúčového a najvýznamnejšieho dôkazu (obdobne pozri sp. zn. III. ÚS 561/2021, II. ÚS 299/2024).

17. Nenahraditeľnou podmienkou vzatia obvineného do väzby je aj dôvodnosť trestného stíhania (jedna z materiálnych podmienok väzby). V prípade sťažovateľov dôkazy, o ktoré sa im vznesené obvinenie opiera, sú devalvované nezákonným postupom, ktorý polícia pri ich získavaní použila, pričom využiteľné nie sú ani nasledujúce dôkazy, ktoré na primárnu nezákonnosť nadviazali, teda priznanie sťažovateľov poskytnuté ešte v postavení podozrivých.

18. Vzhľadom na odklon krajského súdu od už popísaných štandardov trestného konania je rozhodnutie krajského súdu ústavne neudržateľné. Ústavná neudržateľnosť spočíva v tom, že krajský súd nevezal do úvahy charakter nosných dôkazov vo veci sťažovateľov, ktoré majú zásadný vplyv na dôvodnosť väzobného stíhania. Z toho dôvodu namietaným uznesením bolo porušené základné právo sťažovateľov na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a podľa čl. 8 ods. 2 listiny a ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy vyslovil porušenie označených základných práv sťažovateľov namietaným uznesením krajského súdu (bod 1 výrokovej časti tohto nálezu).

V.

Zrušenie rozhodnutia

19. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti a svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím boli porušené práva alebo slobody, takéto rozhodnutie zruší. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie. Podľa § 133 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd zruší rozhodnutie alebo opatrenie, ktorým boli porušené základné práva a slobody sťažovateľ'a. Vzhľadom na skutočnosť, že došlo ku konštatovaniu porušenia práv sťažovateľov, bolo v zmysle právnej úpravy nevyhnutné namietané uznesenie krajského súdu zrušiť (bod 2 výrokovej časti tohto nálezu). V ďalšom konaní je krajský súd viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto náleze a so sťažnosťou podanou proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu zo strany dozor konajúceho prokurátora, sa musí vysporiadať svojím vlastným rozhodnutím, v ktorom prihliadne aj na aktuálnu procesnú (dôkaznú) situáciu a rozhodne v konečnom dôsledku aj o otázke prepustenia sťažovateľov na slobodu. Vzhľadom na uvedené

ústavný súd návrhu sťažovateľov na prepustenie z väzby na slobodu nevyhovel (bod 4 výrokovej časti nálezu).

VI. Trovy konania

20. Sťažovatelia prostredníctvom svojich právnych zástupcov žiadali priznať aj náhradu trov konania pred ústavným súdom. Ústavný súd v zmysle § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde rozhodol o náhrade trov konania sťažovateľov, ktoré im vznikli v súvislosti s ich právnym zastúpením v konaní pred ústavným súdom, a priznal im náhradu pre sťažovateľa 2 v sume 949,17 eur a v sume 1 157,52 eur pre sťažovateľa 1. Ústavným súdom priznaná suma náhrady trov konania pozostáva v prípade sťažovateľa 1 z odmeny za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti, vyjadrenie k stanovisku krajského súdu), v prípade sťažovateľa 2 z odmeny za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti) podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) pri tarifnej odmene za jeden úkon právnej služby v roku 2025 v sume 371 eur (§ 11 ods. 3 vyhlášky) a režijnom paušále ku každému z nich po 14,84 eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky) so zohľadnením skutočnosti, že právny zástupca sťažovateľa 2 je platcom DPH (bod 3 výrokovej časti tohto nálezu).

21. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný uhradiť na účet právnych zástupcov sťažovateľov v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. decembra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu